

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/22/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116011211
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3116011211.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému F. T., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí dňa 29. marca 2017 odvolania obžalovaného F. T. a prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. novembra 2016, sp. zn. 8T/43/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora a obžalovaného F. T. zamietajú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. novembra 2016, sp. zn. 8T/43/2016, bol obžalovaný F. T. uznaný za vinného z prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 04.10.2015 v čase o 14.10 hod. v Trenčíne v konaní vedenom na Krajskom riaditeľstve PZ Trenčín pod ČVS: KRP-77/2-VYS-TN-2015 v postavení svedka po predchádzajúcom poučení o následkoch krivej výpovede a krivej prísahy vypovedal, že dňa 08.10.2015 sa má uskutočniť prepád pancierového vozidla v Trenčíne, kde sa mala nachádzať finančná hotovosť 500 000,- Eur a tento prepád mali uskutočniť C. P., C. P., L. Z. a S. J. s pomocou strelných zbraní, ktoré mali byť ukryté v rodinnom dome v obci T. so súpisným číslom XX, okres Nové Mesto nad Váhom, pričom aj na základe týchto informácií vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva policajného zboru Trenčín ďalej viedol trestné stíhanie začaté uznesením zo dňa 04.10.2015 podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, 2 písm. c), odsek 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona a zločin nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 295 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, pričom dňa 04.11.2015 v čase o 9:10 hod. v Ústave na výkon väzby Ilava, ako svedok vo veci vedenej na Krajskom riaditeľstve policajného zboru Trenčín pod ČVS: KRP-77/2-VYS-TN-2015 vypovedal, že nie je pravda, že C. P., C. P., L. Z. a S. J. sa mali chystať prepadnúť pancierové vozidlo, ktoré malo prevážať hotovosť vo výške 500 000 Eur a mali pri tom použiť zbrane, ktoré mali byť ukryté v rodinnom dome v obci T. so súpisným číslom XX, na základe čoho vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva policajného zboru Trenčín uznesením zo dňa 21.12.2015 podľa § 215 odsek 1 písm. a) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písm. c), odsek 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 odsek 1 Trestného zákona a zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 odsek 1 písm. a) Trestného zákona, lebo bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie.

Za tento trestný čin bol obžalovaný F. T. odsúdený podľa § 346 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 a 8 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 43 Tr. zák. na súhrnný nepodmienečný ďalší trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol súčasne zrušený výrok o treste odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému F. T. uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 5.10.2015, sp. zn. OT/51/2015, právoplatným dňa 5.10.2015 a doručeným obžalovanému dňa 5.10.2015, ako všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Naproti tomu tým istým rozsudkom bol obžalovaný F. T. podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. Pv 697/15 pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., ktorý mal spáchať na skutkovom základe, že si nezisteným spôsobom v presne nezistenom čase v Trenčíne zabezpečil 1 ks zatavenej plastovej injekčnej striekačky, ktorá obsahovala 1842 mg metamfetamínu so stopami dimetylsulfónu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,3 % hmotnostných, obsahujúce 1405 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje najmenej 35 bežných jednotlivých dávok drogy a 1 ks papierovú skladačku s rozmermi 23x41 mm, ktorá obsahovala 387 mg metamfetamínu s prímiesou dimetylsulfónu, s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 49,4 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 191 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje najmenej 5 bežných jednotlivých dávok drogy a tieto mal ukryté vo vrecku nohavíc až do 23:45 hod. dňa 02.10.2015, kedy ich dobrovoľne vydal príslušníkom Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva policajného zboru Trenčín, pričom metamfetamín (pervitín) je zaradený v zmysle zákona SNR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny omamných látok.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej 15-dňovej lehote včas podanými odvolaniami napadli obžalovaný F. T. pre nesprávnosť výroku o treste a prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín (ďalej len prokurátor) v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výrokov o oslobodení obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a o treste.

Obžalovaný F. T. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu, ako aj na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výroku o treste, ktorý považoval za neprímerane prísny, a preto nespravodlivý. Poukazoval na to, že okolnosťami, ktoré majú vplyv na posudzovanie výšky trestu sú predovšetkým povaha, charakter, intenzita a závažnosť trestného činu, ktorého sa dopustil. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa pri svojej úvahe o výške trestu vôbec nezohľadnil takmer nulovú nebezpečnosť trestného činu, keďže ním nedošlo k závažnejším následkom, spočívajúcim v osobnej ujme poškodených, napríklad obmedzením ich osobnej slobody, a významným spôsobom sa odklonil od vlastnej rozhodovacej praxe, keď uložil trest v nepomere voči trestom, ktoré za predmetný trestný čin bežne ukladá, t. j. nie tresty odňatia slobody a už vôbec nie na hornej hranici trestnej sadzby. Zdôraznil to napriek tomu, že skutkové stavy nie sú nikdy totožné, a preto ani nežiada, aby súd rozhodoval rovnako. Podľa neho súd prvého stupňa neprihliadol ani na to, že obžalovaný bol síce v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody, avšak za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia pre riadenie motorového vozidla v čase zákazu činnosti, teda za trestnú činnosť odlišného charakteru. Podľa názoru obhajoby by mal odvolací súd nadviazať na vlastné rozhodnutia, predovšetkým na rozsudok zo dňa 25.3.2013, sp. zn. 23To/24/2013, kedy podľa neho vo veľmi podobnom prípade odsúdil páchatel'a na trest odňatia slobody na 28 mesiacov s podmieneným odkladom za súčasného uloženia probačného dohľadu, pričom v danom prípade nebola v prospech obžalovaného ani jedna poľahčujúca okolnosť na rozdiel od prejednávaného prípadu, v ktorom sa obžalovaný F. T. priznal a svoj čin úprimne oľutoval s poukazom na nerozvážnosť a nepremyslený a unáhlený čin spôsobený pod vplyvom obmedzenia slobody. Podľa názoru obhajoby možno súdu prvého stupňa vyčítať aj použitie priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchal viac trestných činov) a § 37 písm. m/ Tr. zák.

(bol už za trestný čin odsúdený), keďže v oboch prípadoch ide o podobné okolnosti, navyše na okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák. nebol povinný ani prihliadať, keďže ide o trestné činy odlišnej povahy. Aj keby odvolací súd zotrval na aplikovaní oboch príťažujúcich okolností, tak podľa názoru obhajoby nie je možné ani pri ukladaní súhrnného trestu uložiť trest len 6 mesiacov pod hornou päťročnou hranicou trestnej sadzby a k takému záveru nemôžu viesť ani okolnosti spočívajúce v osobe obžalovaného. Ide síce o osobu s bohatou trestnou minulosťou, ale ani to podľa názoru obhajoby neodôvodňuje také extrémne rozdiely v ukladaní trestov za ten istý trestný čin, navyše trestná činnosť obžalovaného je už zohľadnená v príťažujúcich okolnostiach.

Obžalovaný F. T. spolu s jeho obhajcom preto navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému F. T. súhrnný trest odňatia slobody pod spodnou hranicou trestnej sadzby z dôvodu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Súčasne navrhli odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátor v odvolaní podanom v neprospech obžalovaného F. T. namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o oslobodení obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a o treste odňatia slobody. Podľa jeho názoru sa nemožno stotožniť s tvrdeniami súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku. Poukázal na to, že vo výpovediach svedkov M. B. a D. A. urobených na hlavnom pojednávaní, nie je podľa neho zřejmý rozpor, ktorý by nekorešpondoval so stíhaným skutkom, a tým čo by malo potvrdzovať nezákonnosť získania dôkazu vydaním veci. Je síce pravdou, že svedkovia nevypovedali s úplnou istotou, či presnosťou, čo je však logickým vyústením plynutia času a schopnosti zapamätania si a následného reprodukovania všetkých skutočností, avšak napriek tomu sa prokurátor domnieval, že v ich výpovediach neboli podstatné rozpory, ktoré by mali do veci vnášať pochybnosti o zákonnosti, resp. nezákonnosti vydania veci. Obaja svedkovia podľa neho uviedli, že obžalovaného stotožnili a keď ho vyzvali, aby uviedol, či nemá pri sebe zbraň, začal z vreciek vyťahovať veci, medzi ktorými bola aj podozrivá krabička, o ktorú sa policajti s poukazom na zásadu oficiality a legality začali zaujímať. Keď zistili, že obsahom tejto krabičky je omamná látka, ihneď o tom upovedomili operačné stredisko, ktoré vyslalo hliadku, po príchode ktorej bol obžalovaný riadne poučený v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, okrem iného aj ohľadne možnosti dobrovoľného vydania veci, ako aj o možnosti odmietnutia takéhoto vydania. Obžalovaný následne veci potrebné pre trestné konanie dobrovoľne vydal, čo potvrdil vlastnoručným podpisom, preto podľa názoru prokurátora nebolo nutné tieto veci zaisťovať. Podľa neho tieto skutočnosti jasne vyplývajú zo zápisnice o vydaní veci, pričom aj samotné vydanie realizoval vecne a miestne príslušný poverený príslušník, teda podľa názoru prokurátora je možné konštatovať, že celé vydanie veci prebehlo zákonne, v súlade s Trestným poriadkom a právami obžalovaného. Podľa názoru prokurátora nie je preto možné sa stotožniť s tvrdením o spochybniteľnosti tejto zápisnice o vydaní veci, a teda podľa neho je riadnym legálnym dôkazom vo veci. Poukázal ďalej na to, že v prípade tvrdenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní, podľa ktorého nevedel, čo podpisuje, je zřejmé, že ide o prípustnú taktiku jeho obrany, ktorá má spochybniť jednoznačnú silu listinného dôkazu v podobe zápisnice o vydaní veci. V danom prípade je podľa prokurátora nutné primárne pracovať so skutočnosťou, že proti sebe stoja dva opozitné dôkazy - zápisnica o vydaní veci verzus výpoveď obžalovaného na súde, kedy súd prvého stupňa vyhodnotil, že pravdivou je výpoveď obžalovaného, pričom zápisnica o vydaní veci nie je prípustným dôkazom. S takýmto hodnotením nesúhlasil, považoval ho za nekritické vyhodnotenie výpovede obžalovaného bez toho, aby sa vzalo do úvahy jeho prirodzenú snahu o vyvinenie sa a bez podrobenia ďalším dôkazom, ktoré podľa prokurátora nepodporujú toto tvrdenie. Domnieval sa preto, že vo veci nedošlo k takým nezrovnalostiam, aby bolo možné využiť inštitút in dubio pro reo a že akceptovaním názoru súdu prvého stupňa vyjadreného v odôvodnení napadnutého rozsudku by mohlo dôjsť k faktickej nemožnosti trestného stíhania za obdobné skutky. Uviedol ďalej, že je pravdou, že v podanej obžalobe bolo uvedené, že obžalovaný vec vydal už pohotovostnej motorizovanej jednotke o 23.45 hod., čo v tomto kontexte nekorešponduje so zápisnicou o dobrovoľnom vydaní veci, ktorá je nosným dôkazom obžaloby a že v tejto súvislosti súd prvého stupňa namietal, že ak by aj obžalovaný skutočne vec v tom čase dobrovoľne vydal, ide o nezákonne získaný dôkaz, pretože pred týmto vydaním nebol riadne a zákonne poučený, a to už pri jeho zadržaní. Podľa názoru prokurátora z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní však vyplýva, že k reálnemu vydaniu veci došlo až o 01.00 hod., pričom vec vydal obžalovaný dobrovoľne, čo podľa prokurátora vyplýva aj z výpovede obžalovaného citovanej v napadnutom rozsudku a preukazuje, že na mieste bola v čase, kedy sa začali vykonávať procesné úkony

ohľadne krabičky s omamnými látkami, ďalší policajti, nielen pohotovostná motorizovaná jednotka a až títo realizovali riadne zabezpečenie veci potrebnej pre trestné konanie, a to v podobe dobrovoľného vydania veci. Podľa názoru prokurátora obdobne na hlavnom pojednávaní vypovedali aj svedkovia B. a A. a spoločne s vykonaním dôkazu v podobe zápisnice o vydaní veci a následného znaleckého dokazovania bolo podľa neho nutné dospieť k záveru, že skutok uvedený v obžalobe pod bodom 1 sa síce stal, tento je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, avšak v sebe nesie chybu v priebehu deja, ktorú mohol a mal napraviť súd prvého stupňa tak, že mal v skutkovej vete uviesť, že vec dobrovoľne vydal obžalovaný o 01.00 hod. poverenému príslušníkovi policajného zboru. Takáto úprava by pritom nebola v rozpore s princípom zachovania totožnosti skutku, pričom dej by tak plne korešpondoval s tým, ako sa tento stal a ako ho jednak popisuje obžalovaný a svedkovia a ako to vyplýva aj z listinného dôkazu - zápisnice o vydaní veci. Zastával preto názor, že ohľadne skutku pod bodom 1 obžaloby je nutné vysloviť, že obžalovaný F. T. je vinný zo spáchania stíhaného skutku a za to mu uložiť primeraný súhrnný trest za obidva stíhané skutky.

Na základe uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v napadnutej časti vo výrokoch o oslobodení obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a o treste odňatia slobody a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vyslovil výrok o vine a súčasne, aby uložil obžalovanému súhrnný trest v zákonnej výmere.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka nadriadenej Krajskej prokuratúry Trenčín modifikovala návrh podriadeného prokurátora okresnej prokuratúry a navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v napadnutej časti vo výrokoch o oslobodení obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a o treste odňatia slobody a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v zrušenej časti vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V súlade s týmto odvolacím návrhom na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol rozhodnúť aj prokurátor nadriadenej Krajskej prokuratúry Trenčín. Súčasne navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Obžalovaný F. T. v písomnom vyjadrení zo dňa 10.2.2017 prostredníctvom obhajcu považoval odvolanie prokurátora za neopodstatnené. Vo vzťahu k dôvodom odvolania prokurátora poukázal na to, že zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 3.10.2015 vyplýva, že obžalovaný mal v čase o 01.00 hod. vydať dobrovoľne veci dôležité pre trestné konanie, hoci obžalovaný v tom čase nemal pri sebe žiadne veci, ktoré by mohol vydať, resp. ktoré by mu mohli byť odňaté, keďže ešte predtým bola obmedzená jeho osobná sloboda policajnou hliadkou a vykonané úkony k zabezpečeniu jeho presunu ako podozrivej osoby na príslušné oddelenie policajného zboru. Podľa obhajoby neobstojí ani tvrdenie prokuratúry, že obžalovaný tým, že nakoniec podpísal zápisnicu, tak potvrdil, že predmetné veci mal pri sebe, pretože treba zohľadniť aj to, že obžalovaný bol v tom čase, resp. krátko predtým užívateľom omamných látok, ktoré mali vplyv na jeho rozpoznávacie schopnosti, a preto bez primeraného poučenia nevedel, čo podpisuje. Rozhodnou skutočnosťou však podľa názoru obhajoby je to, že ak policajná hliadka na mieste činu mala za to, že sa pri obžalovanom nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, mala už ona zaistiť tieto veci v súlade s § 21 zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore, resp. postupom podľa § 91 Tr. por. a predovšetkým až tieto úkony mali byť spojené s riadnym poučením o právach podľa uvedených predpisov, najmä o práve, že k priznaniu sa nemožno nikoho nútiť. Súd prvého stupňa podľa názoru obhajoby poukázal správne na zmätočnosť úkonov v prípravnom konaní a množstvo procesných chýb, ktoré boli urobené pri vykonávaní úkonov, čo spôsobuje nielen ich nezákonnosť, ale aj to, že na ne a na nadväzujúce úkony nemožno prihliadať a vzhľadom na ich neopakovateľnosť v súčasnosti ani nie je možné ich zopakovať a napraviť. Súd prvého stupňa podľa názoru obhajoby správne odôvodňuje, že právo nevypovedať a právo neprispievať k obvineniu seba samého patrí podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k všeobecne uznávaným medzinárodným princípom, ktoré sú samou podstatou pojmu spravodlivý proces, pričom právo neprispievať k vlastnému obvineniu (právo neobviňovať sám seba) predpokladá, že orgány činné v trestnom konaní sa snažia preukázať vinu bez toho, aby používali dôkazný materiál, ktorý nebol získaný v súlade so zákonnými podmienkami. Odvolanie prokurátora navrhol preto ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní obžalovaného a prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 28. februára 2017, vykonal dňa 29. marca 2017 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným a prokurátorom napadnutých výrokov rozsudku o oslobodení obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a o treste., ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania prokurátora a obžalovaného F. T. nie sú dôvodné.

V konaní, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, postupoval okresný súd pri vykonávaní dôkazov a pri rozhodovaní vecne správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúcimi konanie a rozhodovanie po podaní obžaloby pred súdom a v tomto smere krajský súd nezistil žiadne pochybenie. Obžalovanému bolo zákonným spôsobom riadne vznesené obvinenie a bola na neho podaná obžaloba, obžalovaný mal v konaní obhajcu a v celom konaní mal dostatočnú a opakovanú možnosť sa vyjadriť, pričom svoje obhajobné práva aj využil štandardným spôsobom.

Po splnení prieskumnej povinnosti vo vzťahu k odsudzujúcim výrokom rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli a ani nemohli byť napadnuté odvolaním (podľa § 257 ods. 5 Tr. por. súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním) a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému F. T., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom.

Súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby stanovenej v § 346 ods. 1 Tr. zák. (odňatie slobody na 1 až 5 rokov) a po zvýšení jej dolnej hranice o jednu tretinu pre správne zistený prevažujúci pomer priťažujúcich okolností (jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zák.) s použitím § 38 ods.4 Tr. zák. (odňatie slobody na 28 mesiacov až na 5 rokov) vo výmere 4 roky a 6 mesiacov, teda v hornej polovici takto upravenej trestnej sadzby, pritom pri súčasnom zrušení výroku o treste odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ktorý bol obžalovanému F. T. uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 5.10.2015, sp. zn. OT/51/2015, právoplatným dňa 5.10.2015 a doručeným obžalovanému dňa 5.10.2015, je trestom primeraným. Zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétnu mieru závažnosti spáchaného trestného činu vyplývajúcu z jeho povahy, zo spôsobu spáchania, tiež zistený prevažujúci pomer priťažujúcich okolností, ako aj pomery obžalovaného, jeho výrazný sklon k páchaniu trestných činov i možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Súd prvého stupňa, vzhľadom na okolnosti dôvodne a vecne správne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, vyvodil vecne správny záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného, ako páchatela, je potrebné pôsobiť prísnejším nepodmienečným trestom odňatia slobody uloženým v hornej polovici stanovenej a v súlade so zákonom u obžalovaného upravenej trestnej sadzby. Svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil a dôvodne pritom neakceptoval obhajobné návrhy obžalovaného. Tieto dôvody, keďže sú správne, si odvolací súd osvojil a odkazuje na ne.

Rovnako vecne správne a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu výrokov o uloženom súhrnnom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, neakceptoval v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného a jeho odvolanie preto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti vo vzťahu k výroku oslobodení obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. por. ďalej zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ uvedenou v § 2 ods. 4 Tr. por. vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam

i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného F. T. spod obžaloby a pre ktoré dôvodne neakceptoval tvrdenia obsiahnuté v obžalobnom návrhu vo vzťahu k jeho skutkovým zisteniam a vyvodeným právnym záverom. Jeho rozhodnutie o oslobodení obžalovaného F. T. spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por. pre skutok kvalifikovaný ako pre skutok právne kvalifikovaný obžalobou ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery súd prvého stupňa založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými súd prvého stupňa rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátora, ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním námietok prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vyporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré odvolateľ navrhol vyhodnotiť inak, než urobil okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por. Jeho rozhodnutie je takto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na už uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné, preto aj odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr.por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.